

nu ikke er modne til Afgørelse, hvilket man skulde tro, de var, naar man hørte Diskussionen. De Betragtninger, som den ærede sidste Taler fremsatte om Formueflytning, er jo fuldkommen rigtige, og det er jo da egentlig ikke noget at blive overrasket over, at saadant sker. Vi lever jo i et kapitalistisk Samfund, og det synes man en Gang imellem fuldkommen at glemme, naar man beskæftiger sig med de Uretfærdigheder, som regner ned over Befolkningen, og de vil vedblive, hvor der er Krisetilstande. Hvor der er Forhold, der muliggør Kapitalmagten at gøre Indhug, den ene Gruppe paa den andens Bekostning, vil man se det gentage sig, saa nogen Overraskelse er der egentlig ingen Anledning til dér.

De Tilstande, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen taler om for Landbrugets Vedkommende, at der kan være Fare for, at Folk maa gaa fra deres Ejendomme, ved jeg, man har sin Opmærksomhed henvendt paa. Det er allerede nogen Tid siden, at Landbrugsministeren indenfor Ministeriet har drøftet den Tanke at søge at tilvejebringe en Ordning, en Akkordordning, der kunde imødekomme Trang og Ønsker i den Henseende. Hvor vidt disse Overvejelser er kommet, kan jeg ikke sige noget om, men det er, som sagt, nogen Tid siden, at Tankerne om en saadan Ordning af de Forhold, som det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen imødesaa vilde udvikle sig, har været drøftet med andre.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har om Lovforslaget sagt, at han ønskede i selve Loven sikret noget mere Fasthed ud fra den Opfattelse, at Regeringen ikke var stærk nok overfor det radikale Venstre. Jeg synes, det er en underlig Begrundelse for at kræve Ændringer i Loven, og i hvert Fald kan det ærede Medlem ikke vente med Tilslutning fra vor Side at faa Ændringer ind i Loven, der forandrer Lovens Karakter. Det har det konservative Parti søgt at gøre ved at hægte sig fast i et enkelt Ord og sige, at det havde en Betydning, der stemmede med deres Mening, og det radikale Venstre har for deres Vedkommende slaæet ned paa det samme Ord og sagt, at det havde for megen Betydning i en Retning, de ikke kunde godkende. Følgelig maatte et saadant Ord udgaa, naar man lægger en anden Betydning ind i dette Ord, end det havde, og følgelig kan man ikke faa det Ord ind i Loven igen, hvis man ikke tilsigter at bringe en ulø-

selig Strid til Veje mellem de politiske Partier. Derfor maa jeg mene, at denne Tale om, at man skal proklamere Pari ved denne Lov, ikke lader sig imødekomme, baade af politiske Grunde er det umuligt, men ogsaa, fordi, det maa jeg fastholde, det vilde være at række en Haand til Spekulationen, som Rigsdagen ikke skal række. Naar det ærede Medlem Hr. N. Neergaard hævdede, at det ikke vilde være nogen Vejledning for Spekulanterne, er dette ganske sikkert ikke rigtigt. Hvis det i Loven siges, at i denne Lovs Levetid eller ved Udgangen af dens Levetid skal Pari indføres, saa er Spekulanterne vidende om, hvilken Tid de har at boltre sig i, og saa vil de gøre det. Hvis det derimod staar hen i det uvisse, om Pari kan blive iværksat allerede til Januar næste Aar eller maaske først til November eller maaske først det følgende Aar, saa vil Spekulanternes Omraade at boltre sig paa være begrænset og Faren, Usikkerheden for dem være større.

Det ærede Medlem Hr. Lange har atter beskæftiget sig med Arbejdernes Lønninger, og jeg maa, uanset det ærede Medlems Mening om, at Regeringen er nærmest til at vejlede Arbejderne, sige, at vi skal vel ikke vejlede dem til at bryde indgaaede Overenskomster. Hvis Vejledning behøves, skal en saadan ikke mangle, men Lov er Lov, og Overenskomst er Overenskomst, og jeg ser ingen som helst Grund til at tilraade Arbejderne at gaa bort fra de Overenskomster, som Arbejdsgiverne har været med til at underskrive den 5. Juni i Aar. De Overenskomster er jo dog ikke blevet til ved Magtbud fra Arbejdernes eller Regeringens Side. De Overenskomster er blevet til ved fri Overenskomst, underskrevet af begge Parter. Jeg kan ikke tro, at Arbejdsgiverne har handlet i Blinde og ikke har vidst, hvad de gik ind paa ved den paagældende Lejlighed. Der er vist ikke Grund til at tro, at Arbejderne har faaet for meget den Gang, og først naar Betingelserne for Lønnedgang er til Stede og konstateret, saaledes som noget maa konstateres, hvorom man har aftalt i en Overenskomst, først da kan Lønnedgangen komme. Og dertil behøves ingen Vejledning fra Regeringen. Det udelukker ikke, hvad jeg gentagne Gange har sagt, de Forhandlinger, der jævnlig finder Sted om enkelte bestemte Arbejder, Fag for Fag, med mere eller mindre godt Udfald maaske, men dog i adskillige Tilfælde med det Resultat, at man enes om